

A bőrteknős

A bőrteknős a szétázott, mégis kvarcfényű atlanti fényben kivonszolódik a partra. A levegő mint egy meleg lepedő burkolja be a tárgyakat, a tengerpart félredobott relikviáit, naptejes műanyag flakont, homokozóvödrot, lapátot, pántja vesztett fél pár strandcipőt. Szorongás béleli a figyelmet, mikor a teknős, ahogy követem az esetlen vonulás stációin át, gödröt keres a homokban, ahol végre leteheti tojásait. Bármennyire ősi a mozdulat, mikor a gyíkfejű óslény ittmaradt dinoszaurusz-öszönnel trónjaként foglalja el helyét, hívatlan vendég vagyok a szülőszobában, egy szülő nő ázott lepedőjét lesem, megérezem a szagot, a világrajövetel titokszagát, hiszen a verő nap tojásrepszto hője nem különbözik a tolómozgás hőrendszerétől, ami szétvetett lábak közül levegőre nyomja a csapzott angyalhajjal koszorúzott fejet, mintha saját születésem figyelném kényelmem páholyából, olyat figyelnék, amit nem lehet. A magzatmáznnyirok szaga a sós parti széllel orromba költözik. Kifújom, beszívom. Kifújom, beszívom. Így születek meg s halok újjá annyiszor, évmilliárdok alatt.